

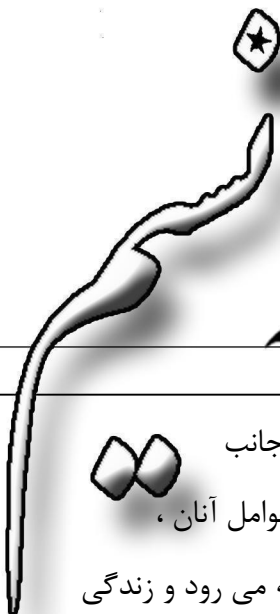
کارگران جهان متحد شوید

شماره ۷۳

۳۰ ژانویه ۲۰۰۷

۱۰ بهمن ۱۳۸۵

کابانامه

دعوت از همه تشکلهای فعالین جنبش کارگری برای "اتحاد عمل" حول مبرم ترین مسائل و معضلات جنبش کارگری

این حقیقتی است که، جهان سرمایه و سرمایه داری را هیچ چیز جز انباشت فزاینده و نجومی سرمایه و سود بیشتر و بیشتر به وجد نمی آورد و به تحرک و تکاپو وادار نمی کند. اگر چه ثروت اندوزی بی حساب و انباشت لجام گسیخته ی سرمایه، خود به قیمت استثمار وحشیانه ی کارگران و خانه خرابی و فقر مطلق آنان تمام شود و اگر چه این مسئله، حاصلی جز سیه روزی و دربدری، فلاکت و بی خانمانی و رنج و حرمان، و حتی محرومیت از ابتدایی ترین حقوق و مطالبات انسانی، برای خیل عظیمی از فروشندگان نیروی کار به ارمغان نیاورد. و این خود، عین منطق سرمایه داری است، که در مقابل چشمان حیرت زده ی میلیون ها کارگر و همه ی انسان های شریف، آزادی خواه و عدالت طلب جامعه اتفاق می افتد و بیش از پیش عرصه را بر کارگران به عنوان تولید کننده همه نعمتهای بشری و تمامی ثروت های جامعه، تنگ و تنگ تر می سازد. آری سرمایه داران، دقیقاً در راستای انباشت سیری ناپذیری سرمایه و تامین سود سرشار خویش، چه بی حقوقی و چه رنج ها که نصیب کارگران نمی کنند و چه مثیبت ها که در حق کارگر روا نمی دارند.

دستمزدهای بمراتب پائین تر از خط فقر را به کارگران تحمیل می کنند، و حتی همان دستمزدهای بخور و نمیر را نیز برای ماه های متمادی و گاه چندین و چند سال به تعویق می اندازند و در برخی موارد اصلاً پرداخت نمی کنند. با تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضاء، بیکارسازی و اخراج های فردی و دسته جمعی، به امنیت شغلی کارگران هجوم می برند و آنرا از جوانب و زوایای مختلف به خطر می اندازند. شدت کار و اضافه کاری اجباری را حتی برای روزهای تعطیل به کارگران تحمیل می نمایند، به بهانه ها و ترفند های مختلف از پرداخت انواع بیمه های اجتماعی، از جمله بیمه بیکاری مکفی تا زمان بازگشت به کار دریغ می ورزند. کارگران را از حق ایجاد تشکل های آزاد و غیر دولتی کارگری، حق آزادی بیان و اجتماعات، راهپیمایی و اعتصاب، بعنوان ابزاری برای دفاع از خواستهها و مطالبات برحق خویش، محروم می سازند و هزار مصیبت دیگر که بابت پرکردن جیب های گشاد خویش، نصیب کارگران می نمایند. و آن زمان نیز که کارگران در قبال این همه بی حقوقی و محرومیت زبان به اعتراض می گشایند و به دفاع از منافع طبقاتی و حقوق حقه ی خویش بر می خیزند، پاسخ آنان را با تهدید، ارعاب و بازداشت و زندان می دهند.

با این همه، واضح است که کارگران نمی توانند در قبال فشارها و مصائبی که یکی

پس از دیگری از جانب سرمایه داران و عوامل آنان،

به سویشان حواله می رود و زندگی

آنان و خانواده های شان را یکسره به نابودی و تباهی می کشاند ساکت و آرام بنشینند، و تنها و تنها شاهد و ناظر خاموش و چشم و گوش بسته ی حوادث و معضلات پیش رو باشند. از این رو ست که صدای اعتراضشان از هر طرف بلند می شود و در اینجا و آنجا به گوش می رسد و پیوسته رسا و رساتر می گردد. کارگران می روند تا به خود آیند و به سرمایه داران نشان دهند که دیگر حاضر نیستند هر ستمی را تحمل کنند و به هر ذلتی تن در دهند.

با این وجود نمی توان انکار کرد که اعتراض کارگران عمدتاً پراکنده و ناهماهنگ است، و در مجموع از ارتباط و به هم پیوستگی لازم جهت ادامه کاری و گسترش منطقی برای به کرسی نشاندن خواستهها و مطالبات کارگری و تحمیل آنها به

سرمایه داران برخوردار نیست. کارگران، کمتر در تشکل های مستقل و غیر دولتی خود، تحت هر نام و عنوانی که باشد،

متشکلند. آنان بویژه از تشکل سراسری خویش محرومند و از این مسئله به شدت رنج می برند. و سرمایه داران نیز نهایت بهره برداری و سوء استفاده را از این مسئله می نمایند.

معدود تشکل های موجود نیز که طی سالهای اخیر عمدتاً با هدف کمک به ایجاد تشکل

روز ۳/۱۱/۸۵) در محل شرکت آتیهه دماوند وابسته به بانک صنعت و معدن، که سهامدار اصلی کارخانه است، تجمع و تحصن کرده و تمام مسئولان حاضر در شرکت را به گروگان گرفته اند. خواست های اعلام شده به این مسئولان عبارت اند از: پرداخت تمام حقوق معوقه به صورت نقدی، انتقال کارخانه، راه اندازی تولید، و باز گرداندن کارگران به کار. در حال حاضر، کارگران روی خواست اول تمرکز کرده و اعلام نموده اند تازمانی که این حقوق پرداخت نشود اجازه خروج از شرکت را به هیچ کس (به استثنای زنان) نمی دهند.

کارگران!

خواست کارگران یخچال سازی لرستان خواست بخش وسیعی از کارگران ایران است. هم اکنون کارگران ده ها کارخانه بزرگ و کوچک به همین وضعیت دچارند. سرنوشت کارگران یخچال سازی سرنوشت همه این کارگران است. علاوه بر این، این سرنوشت در انتظار بسیاری از کارگران شاغل اعم از رسمی و قراردادی نیز هست. هرروز خیل وسیعی از کارگران به خیابان پرتاب می شوند و به جمع کارگران بیکار و اخراجی می پیوندند. تنها راه نجات ما از این همه بی پشت و پناهی وسیه روزی کمک به یکدیگر است. برای حمایت از کارگران یخچال سازی لرستان بپا خیزیم. به یاری آنان بشتابیم تا فردا آنان نیز به کمک ما بیایند. هر کمکی، هرچند ناچیز، به این کارگران پشتگرمی و اعتماد به نفس می دهد و همین امر در پایداری و استقامت آنان برای رسیدن به خواست

باشد برای تحرکات جدی تر و موثرتر در جنبش کارگری، برای تشکل پذیری بیشتر و مقاومت افزونتر در قبال تهاجمات سرمایه.

"کمیته هماهنگی برای ایجاد

تشکل کارگری"

"کمیته پیگیری ایجاد تشکل

های آزاد کارگری"

"انجمن فرهنگی، حمایتی

کارگران"

"جمعی از دانشجویان

دانشگاههای تهران"

و "اتحاد کمیته های کارگری"

Komiteye_kargari@yahoo.com

به حمایت از کارگران یخچال

سازی لرستان برخیزیم

کارگران! مردم آزادی خواه!

چنان که قبلا به اطلاع رسانده ایم، کارگران یخچال سازی لرستان با تجمع و تحصن خود در دفتر این کارخانه در تهران در روزهای ۲۴ و ۲۵ دی ماه ۸۵ مدیر عامل و سرمایه داران خصوصی این کارخانه را وادار به استعفا و چکی به مبلغ ۵۰ میلیون تومان به عنوان علی الحساب بابت حقوق معوقه خود کردند. اکنون معلوم شده که چک صادرشده بی محل است. در پی اصلاح کارگران از این نیرنگ و کلاه برداری سرمایه داران، ۱۳۶ تن از کارگران این کارخانه دیشب از خرم آباد به قصد تهران حرکت کرده و هم اکنون (صبح

های مستقل کارگری، با همت پیشروان و فعالان کارگری، تشکیل شده است، به رغم دامن زدن به بحث تشکل یابی و تشکل پذیری در بین کارگران، در اینجا و آنجا علی رغم پاره ای تحرکات و تاثیرات مثبت در بعضی زمینه ها و ابعاد، به دلایل مختلف، از جمله پراگندگی و عدم کارایی لازم در مجموع نتوانستند گام های بلندی در این راستا بردارند و خود الگوی مناسبی برای کارگران در ارتباط با تشکل پذیری سراسری و فراگیر باشند.

لذا با توجه به جمیع جهات، که مختصرا بدانها اشاره رفته است، و در همین رابطه، در حد توان و در جهت پاسخگویی جدی تر و موثرتر به مسایل خطیر و مبرمی که پیش روی جنبش کارگری است، تشکلهای حاضر در نشستنی که به دعوت "اتحاد کمیته های کارگری" در محیطی سرشار از تفاهم و همدلی،

برگزار گردید، ضمن تاکید بر "اتحاد

عمل" تصمیم گرفتند بار دیگر در

نخستین گام، به شکل گسترده تری از سایر تشکلهای و فعالین جنبش کارگری در کارخانه ها و مراکز تولیدی و خدمات (که به نمایندگی از تعدادی از کارگران انتخاب می شوند) حول مبرمترین و اساسی ترین مسائل جنبش کارگری،

دعوت بعمل آورند تا با

شرکت در نشستنی فراگیرتر و وسیع تر

برای ایجاد شورای همکاری

تشکلهای و فعالین کارگری، تلاش نمایند. باشد که، اینگونه همکاری ها و بطور مشخص اتحاد عمل ها خود، زمینه ای

هایشان نقش بسیار مهمی دارد. به یاد داشته باشیم که برای رهایی از دوزخی که نظام سرمایه داری برای کارگران آفریده است ما کارگران هیچ راهی جز اتحاد و همبستگی و در نهایت ایجاد تشکل سراسری و ضد سرمایه داری طبقه کارگر نداریم.

جهت اطلاع برای پیوستن به کارگران، محل تجمع و تحصن کارگران را به شرح زیر اعلام می کنیم
تهران، خیابان بخارست (احمد قصیر)، کوچه ششم، شرکت آتیه دماوند.

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه تهران)

۳/۱۱/۱۳۸۵

کارگران یخچال سازی لرستان پیروز مندانه به تجمع خود پایان دادند

به دنبال تجمع و تحصن کارگران یخچال سازی لرستان در محل دفتر شرکت آتیه دماوند در تهران در روز سه شنبه ۳/۱۱/۸۵، نیروی ضد شورش جمهوری اسلامی در محل حاضر شد که به درگیری بین کارگران و این نیرو انجامید. چند تن از کارگران توسط نیروی ضد شورش دستگیر شدند اما سایر کارگران آنان را از چنگ این نیرو رها ساختند. در جریان این درگیری، یکی از فرماندهان این نیرو از دست کارگران کتک خورد. پس از این جریان، دوتن از نمایندگان آستان لرستان در مجلس شورای اسلامی به نام های فتح اله حسنونند و سید

مرتضی موسوی و نیز معاون آستاندار لرستان به نام مروج در محل حاضر شدند. مذاکرات نمایندگان کارگران با مسئولان شرکت آتیه دماوند به مدت چندین ساعت در حضور این افراد و با شرکت تلفنی آستاندار لرستان ادامه یافت و در نهایت طی صورت جلسه ای به تاریخ ۳/۱۱/۸۵ که به امضای سه تن از نمایندگان کارگران، سه تن از مسئولان آتیه دماوند و حسنونند نماینده خرم آباد و رئیس مجمع نمایندگان لرستان در مجلس شورای اسلامی رسید، شرکت آتیه دماوند متعهد به اجرای خواست های کارگران به شرح زیر گردید:

۱- پرداخت تمامی حقوق، مزایا، عیدی و پاداش معوقه به طور کامل. در این مورد، محسنی ثانی آستاندار لرستان متعهد گردید که مبلغ مورد نیاز جهت این پرداخت (یک میلیارد و دویست میلیون تومان) را به عنوان وام در اختیار آتیه دماوند قرار دهد.

۲- انتقال کارخانه از سهامداران فعلی به سهامداران جدید

۳- جلوگیری از تعطیل کارخانه و فعال نمودن مجدد آن

۴- پرداخت حقوق کارگران به طور منظم تا زمان انتقال کارخانه به سهامداران جدید

۵- بازگشت به کار کارگران اخراجی

۶- لغو قراردادهای موقت

۷- پرداخت حق بیمه تامین اجتماعی و صدور دفترچه درمانی

همچنین، در صورت جلسه مقرر گردید که بند یک خواست های کارگران تا ۱۰ روز و سایر بندها حداکثر تا ۲ ماه پس از تاریخ صورت جلسه اجرا شود.

قابل ذکر است که در زمان امضای این صورت جلسه تعداد کارگران به ۱۸۱ نفر رسید که طی طوماری که به صورت جلسه پیوست گردید خواست های فوق را مورد تایید قرار دادند.

ما ضمن تبریک این پیروزی به کارگران یخچال سازی لرستان، تاکید می کنیم که ضامن اجرای این تعهدات فقط و فقط ادامه تجمع کارگران و تلاش برای ارتباط و اتحاد و ایجاد تشکل با سایر بخش های طبقه کارگر و در درجه اول کارگران اخراجی و بیکار و قرار دادی است.

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری (منطقه تهران)

۴/۱۱/۱۳۸۵

یاد چهار تن از جان گذشتگان معدن مس خاتون آباد را گرامی می داریم!

در سال هزار و سیصد و هشتاد دو، بیش از دویست کارگر معدن مس خاتون آباد شهر بابک کرمان، که در یکی از پروژه های ساختمانی این معدن به مدت نه سال مشغول به کار بودند، بیکار میگردند. از آنجائی که از طرف کارفرمای دولتی برای آنان کار دیگری در نظر گرفته نمی شود، کارگران این پروژه بعد از چندین بار مراجعه به مسئولین معدن و مقامات دولتی و یک سلسله کشمکش های بی حاصل عاقبت در سرمای زمستان این سال، اقدام به تحصن در جلو درب محل کارشان می کنند. هر روزه، همسران و فرزندان، خواهران و برادران، و مادران و پدران

کارگران و جمعی از جوانان محل، این کارگران را از طلوع تا غروب آفتاب همراهی می کردند و شب هنگام به خانه هایشان می رفتند و کارگران هم به محیط کار برمی گشتند، تا شب را به روز برسانند. از همان آغاز تحصن، ارگانهای دولتی به اشکال گوناگون مزاحمت هایی را برای کارگران و خانواده هایشان فراهم می آوردند، تا هر چه سریع تر آنان را مجبور نمایند دست از تحصن و مبارزه بردارند. این تحصن، پس از چند روز، از حمایت گسترده تر مردم محل و کارگران بخش های دیگر صنایع و معدن مس شهر بابک کرمان به خصوص جوانان قرار گرفت.

این همبستگی، کارفرما و دیگر مسئولین دولتی را به هراس می اندازد. ابتدا ماموران دولتی زیر نظر فرماندار، شهردارنژاد، به آزار و اذیت کارگران می پردازند. این رفتار ماموران، طاقت کارگران را بسر می رساند. کارگران که دیگر جانیشان به لب رسیده است، با ماموران دولتی درگیر می شوند. در جریان این درگیری، به گفته شاهدان عینی که در محل حضور داشتند، ارگانهای سرکوب گر جمهوری اسلامی از زمین و هوا (توسط هلی کوپتر) به کارگران و مردم حامی آنها تیراندازی می کنند. طی این درگیری، نود و هشت نفر زخمی و چهار تن نیز کشته می شوند.

خانواده های مجروحین و کشته شدگان و جمع مردمی که در بیمارستان های شهر بابک کرمان ازدحام کرده بودند، اشک ریزان و با خشم به فرمانداری یورش می برند و نیروهای انتظامی را مجبور به عقب نشینی می کنند. مسئولین محلی با عجز و التماس و وعده وعید مردم را دعوت به آرامش می کنند. آنان با چرب زبانی و قسم و آیه، به خانواده های کارگران قول می دهند که قاتلین و عاملین این کشتار را

معرفی و مجازات کنند. این درگیری تا نزدیکی های غروب ادامه می یابد. سه سال از این توحش نظام سرمایه داری حاکم بر ایران می گذرد. اما به رغم اعتراضات بسیاری که انجام گرفته است (هر ساله از طرف مردم و کارگران خاتون آباد و بخش های دیگر طبقه کارگر در ایران و هم چنین فعالین کارگری در بسیاری از کشورهای دیگر سراسر دنیا با گردهمائی و اطلاعیه هایی، این روز گرامی داشته می شود)، تاکنون ارگان های ذیربط و مقامات دولتی از معرفی قاتلین این کشتار به مردم و مجازات آنها خود داری کرده اند. تنها کاری که انجام داده اند، پرداخت خون بها به خانواده های سه تن از کشته شدگان این جنایت و هم چنین مبالغی جزئی به خانواده های بعضی از زخمی شدگانی که دیگر قادر به کار نیستند، است. اینان آن چنان وقیح اند، که خانواده یکی از کشته شدگانی را که حاضر به رضایت نشده است، توسط افراد خود مورد حمله قرار داده، شیشه های خانه شان را شکسته، و گاه و بی گاه خسارت هایی به آنان وارد می کنند. این توحش نظام سرمایه دار حاکم بر ایران، این تعرض خون بار به طبقه کارگر، نه اولین و نه آخرین آن است. تا زمانی که این طبقه جان به لب رسیده، این حقیقت را که قدرتش در متشکل و متحد شدنش است، درک نکند و آن را به کار نگیرد، قادر نخواهد گشت حقوق و مطالبات انسانی و برحق خود را به طور مستمر و ماندگار به دست آورد و بر بروز چنین توحشاتی توسط رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی سد محکم ببندد. جنبش کارگری ایران طی صد سال حیات خود، فراز و نشیب های بسیاری را پشت سر گذاشته است. حتا اکنون، و در شرایط مختنق حاکم بر جامعه، نیز روزی

نیست که کارگران در سراسر ایران اقدام به اعتراض، تحصن، اعتصاب، راه بندان، تظاهرات و از جان گذشتگی در راه تحقق خواسته های خود نکنند. ولی به رغم تمامی این جان فشانی ها، به دلیل خشونت وحشیانه ارگان های سرکوب گر رژیم جمهوری اسلامی از یک سو، و از سوی دیگر به دلیل فقدان یک تشکل طبقاتی و سراسری کارگری و پراکنده بودن این مبارزات، عمدتاً در تحقق خواسته هایشان ناکام مانده اند.

به رغم تمام این دشواری ها فعالین کارگری در ایران همواره تلاش می کنند، تا این موانع را از پیش پای مبارزات خود بردارند. به همین منظور، فعالین کارگری خارج از ایران هم به طرق مختلف اقدام به فعالیت هایی نموده اند، تا وضعیت طبقه کارگر ایران را با مردم و همکارانشان در محل زندگی و کارشان در میان بگذارند و حمایت و همبستگی آنان با کارگران ایران را فراهم آوردند.

ما فعالین کمیته ها و کانون های همبستگی در آلمان، ضمن گرامی داشت خاطره کارگران جانباخته در خاتون آباد شهر بابک کرمان، در چهار بهمن هزار سیصد و هشتاد و دو، خود را جزئی از تلاش های فعالین کارگری در ایران برای به محاکمه کشاندن مسببین این حادثه و نیز ایجاد تشکل طبقاتی و سراسری کارگری برای متحد و متشکل کردن کارگران و سازمان دادن مبارزات و تحقق مطالبات انسانی و برحق آنها می دانیم.

**به امید همبستگی، منسجم و گسترده تر
بین المللی کارگری!**

کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن
کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ
کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر
گروه همبستگی با جنبش کارگری - برلن